

traf beslutning om, at der skulle etableres en Auschwitzdag den 27. januar, som første gang blev officielt markeret i år.

Når det alligevel er svært at tro regeringen, er det, fordi der var nul tilsagn fra ministeren i den tale, der blev holdt her i dag, hverken af økonomisk karakter, i hvert fald ikke håndgribeligt, eller i forhold til, hvad regeringen sigter til, at der konkret skal ske i forbindelse med Auschwitzdagen.

Jeg kan godt have forståelse for ministerens synspunkt om, at man skal undgå alt for faste rammer, og at Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag måske kan føles som en eller anden fast model for, hvordan det skal foregå. Det er fair nok at tage den debat, men i så fald er det da vigtigt at få nogle bidrag ikke mindst fra regeringen, der selv har institutionaliseret Auschwitzdagen, til, hvad man så vil.

Vores beslutningsforslag er jo i virkeligheden et forsøg på at komme videre i den debat og sikre, at Auschwitzdagen bliver mere end en officiel markering på Københavns Rådhus, eller hvor det nu måtte finde sted næste år, og sikre, at der bliver en reel folkelig deltagelse i dagen, sådan som nogle af vore elementer i beslutningsforslaget også sigter mod.

Derfor må jeg sige, at jeg synes, regeringens stillingtagen til beslutningsforslaget og i det hele taget regeringens ønsker for Auschwitzdagen er dybt skuffende, for der er mange mennesker, der har været interesseret i det, der foregik også ved dette års Auschwitzdag. Mange venter sådan set bare på, at regeringen klargør ikke kun de økonomiske rammer for de fremtidige Auschwitzdage, men også, hvad man rent faktisk har tænkt sig.

Jeg vil godt erindre om det, der fremgik af Stockholmerklæringen fra 2000, nemlig at der er fundamentale spørgsmål, vi må stille os som samfund. Det er dels, hvad vi kan lære af holocaust, dels hvordan vi kan undgå både et holocaust og andre folkedrab fremover.

Der var altså et klart bredt sigte i forbindelse med Stockholmerklæringen og de forpligtelser, som landene, inklusive Danmark, påtog sig. Politikere og andre aktører påtog sig i den forbindelse den forpligtelse gennem uddannelse, gennem erindring og gennem forskning at sikre at tilvejebringe det rigtige grundlag, så vi lærte af historien; det, der i sin tid førte til de såkaldte Stockholmpenge.

Jeg synes, det er utroligt, når man tænker på, hvad der er sket i de andre nordiske lande, at re-

geringen ikke vil være med til at tilvejebringe et bedre økonomisk grundlag for Auschwitzdage fremover. Sidste år lykkedes det ved sådan en panikbevilling, vil jeg godt kalde det, ved at få 300.000 kr. fra Demokratifonden at sikre midler til afholdelse af dette års Auschwitzdag. Men det er jo ikke nogen god løsning, og det er jo heller ikke ligefrem midler, der gør, at man for alvor kan leve op til de forpligtelser, som regeringen påtog sig i Stockholm.

I den sammenhæng kan man selvfølgelig godt sige, som den konservative ordfører gjorde, at der vil være år, hvor udgifterne er større, og år, hvor udgifterne er mindre. Man må så sige, at med de udsigter, der er i øjeblikket, er der i høj grad udsigt til mindre udgifter. Der er sådan set ikke afsat noget fast beløb endnu, og det er i virkeligheden hele problemet.

Ordførerne fra Dansk Folkeparti og Enhedslisten har rejst en debat om, hvorvidt der overhovedet skal institutionaliseres noget på dette område. Det kan man selvfølgelig vælge at fokusere på i debatten om den danske Auschwitzdag.

Kl. 19.05

Jeg mener, at ordføreren fra ikke mindst Dansk Folkeparti går fuldstændig galt i byen med hensyn til, at det skulle være et selvgodheds projekt. Jeg mener faktisk, at de projekter, der har været iværksat i forbindelse med den første Auschwitzdag her i Danmark i år, og ikke mindst selve markeringen på Københavns Rådhus, bar præg af det, som hr. Søren Krarup sagde her senest, nemlig selverkendelse.

Det er erkendelsen af, at mennesket ikke er fuldkomment, og at det faktisk er mennesker, der står bag de onde gerninger, der historisk er blevet gjort af diktatorer osv. Den selverkendelse var i høj grad tilstedeværende også i de vidnesbyrd, som blev aflagt på Københavns Rådhus den 27. januar i år.

Jeg er sådan set helt enig i, at det afgørende for en sådan dag ikke er institutionen Auschwitzdag, men det er de folkelige aktiviteter, som bliver knyttet til dagen. Derfor er hovedtyngden i vores beslutningsforslag også, at det mere skal være disse aktiviteter, der bærer dagen, end det skal være en officiel markering, uanset hvor fornuftig og god den også kan være.

Det er de folkelige aktiviteter, ellers kan vi sådan set lige så godt pakke sammen, så skulle den dag aldrig have været oprettet, så er det at stikke blå i øjnene på de mange mennesker, som ser nogle perspektiver i dagen, ikke mindst i undervisningsmæssig øjemed.